

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதீராஜோ ஐகத்குரு:)

(மலர்- 303)

Sep (2) / 2019

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
 ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
 திருவே தஞ்சம்
 திருவரங்கனே தஞ்சம்
 தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
 செய்ப்புறள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
 எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
 சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
 ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

வரிசை எண்	தலைப்பு	பக்கம்
1	ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ தந்திரம்	2
2	ஸ்ரீபாஷ்யம்	4
3	ஸ்ரீமத் ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரம்	8
4	ஆசார்ய ஹ்ருதயம்	10
5	திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்)	15
6	சது: ச்லோகீ	19

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 123)

ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ தந்திரம் - இருபத்து ஏழாவது அத்யாயம்
(உபாஸகனின் கடமைகள்)

சுக்ர:-

1. நமஸ்துப்யம் ஜகந்நாதே புண்டரீகாக்ஷ வல்லபே
அசேஷ ஜகதீசானே ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வபாவீநீ

பொருள் - இந்திரன் மஹாலக்ஷ்மியிடம் கூறத் தொடங்கினான்: இந்த ஜகத்தின் நாதனும், தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனும் ஆகிய நாராயணனுடைய பத்னியே! அனைத்து ஜகத்திற்கும் ஈசுவரியே! அனைத்தும் அறிந்தவளே! அனைத்து நிலைகளிலும் உள்ளவளே! உனக்கு நமஸ்காரங்கள்.

2. ச்ருதமேதந்மயா ஸம்யக் வித்யாநாம் தக்த்வம் உத்தமம்
பூயச்ச தாரீகாயா ஏ விதீம் வ்யாக்யாதும் அர்ஹஸீ

பொருள் - அனைத்து உயர்ந்த வித்யைகள் குறித்து நான் நன்றாக அறிந்துகொண்டேன். இனி எனக்கு உபாஸிப்பதாக உள்ள தாரிகை குறித்து உரைப்பாயாக.

ஸ்ரீ:-

3. ஆத்யமேகம் பரம் ப்ரஹ்ம ஸர்வஜ்ஞம் ஸச்சிதாத்மகம்
ஸ்வசக்தீசிரதம் தீவ்யம் லக்ஷ்மீநாராயணம் மஹ:

பொருள் - மஹாலக்ஷ்மி இந்திரனிடம் கூறத் தொடங்கினாள்: அனைத்திற்கும் முதலாக உள்ள பரப்ரஹ்மமானது அனைத்தும் அறிந்ததும், அனைத்து இருப்பாகவும், அனைத்து ஞானமாகவும் உள்ளதாகும். லக்ஷ்மீநாராயணனாக உள்ள அந்த ப்ரஹ்மமானது தீவ்யமான தனது சக்தி கொண்டு இயங்குவதாகும்.

4. அஹம் ஸா பரமா சக்தி: அஹந்தாக்யா ஸநாதநீ
தத் தர்ம தர்மிணீ நித்யா ப்ரபா பானோரீவாமலா

பொருள் - எப்போதும் உள்ள நானே, அவனுடைய அந்த உயர்ந்த சக்தியாக விளங்குகிறேன். சூரியனுடைய தூய்மையான கதிர்கள் போன்று, அவனுடைய அனைத்து தர்மங்களையும் (பண்புகள்) கொண்டவளாக நான் எப்போதும் உள்ளேன்.

5. ததீயநீ விதீயந்தே பஞ்ச க்ருதீயநீ ஸர்வதா
தத் உந்மேஷ ஸ்வரூபீண்யா மயைவ அதீதீ நந்தன

பொருள் - அதிதியின் புத்திரனே! அவனுடைய ஸ்ருஷ்டி என்னும் செயலின் ரூபமாகவே உள்ள நான், அவனுடைய ஐந்து செயல்களையும் செய்கிறேன் (ஐந்து செயல்கள் - படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மயக்குதல், க்ருபை செய்தல்).

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபகவத் இராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 303)

ஸித்தாந்தம் - இவ்விதம் கூறினால், நாங்கள் பதில் அளிக்கிறோம் - “காரணத்வேந ச ஆகாசாதிஷு யதா வ்யாப்திஷ்ட உக்தே:”. ஸுத்திரத்தில் உள்ள “ச” என்ற எழுத்தானது, “து = ஆனால்” என்ற பொருளில் வந்துள்ளது. அனைத்தும் அறிந்த தன்மை, அனைத்திற்கும் ஈசுவரனாக உள்ள தன்மை, எண்ணியவை உறுதியாக நிறைவேறும் என்பதான தன்மை (ஸத்யஸங்கல்பத்துவம்), அனைத்து விதமான தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ள தன்மை போன்ற பலவும் பொருந்திய பரப்ரஹ்மமே, இந்த ஜகத்தின் காரணமாக இருக்கமுடியும் என்று நிச்சயமாக உரைக்க இயலும். எப்படி? (ஸுத்திரத்தை சற்றே மாற்றி மீண்டும் கூறுகிறார்) - ஆகாசாதிஷு காரணத்வேந யதா வ்யாப்திஷ்டஸ்ய உக்தே: - ஆகாசம் போன்றவற்றுக்கு ப்ரஹ்மமே காரணம் என்று கூறப்படுவதால் ஆகும். (ஸ்ருஷ்டிக்குத் தேவையான) அனைத்தும் அறிந்த தன்மை போன்ற சிறப்புகளுடன் ப்ரஹ்மம் உள்ளதாக ப்ர. ஸு. (1-1-2) - ஜந்மாத்யஸ்ய யத: - என்பது போன்றவற்றால் முன்பே கூறப்பட்டது.

மேலும் ப்ரஹ்மமே ஆகாசம் போன்றவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ளது என்று கூறப்பட்டுள்ளது; தை. (2-1-1) - தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் ஆத்மந ஆகாச: ஸம்பூத: - அந்த ஆத்மாவிடமிருந்தே (ப்ரஹ்மம்) ஆகாசம் உண்டானது - என்றும், சாந். (6-2-3) - தத் தேஜ: அஸ்ருஜத - அது தேஜஸ்ஸை உண்டாக்கியது - என்றும் உள்ள வாக்கியங்கள் மூலமாக, அனைத்தும் அறிந்த ப்ரஹ்மமே காரணமாக உள்ளது என்று கூறப்பட்டது. அதாவது, தை. (2-1-1) - ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம ஜூ ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா - ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் என்பதாக உள்ள ப்ரஹ்மம் ஜூ (முத்தாத்மா) இப்படிப்பட்ட அனைத்தும் அறிந்த ப்ரஹ்மத்துடன் கூடி இருந்து, அனைத்து விருப்பங்களையும் அனுபவிக்கிறான் - என்பதன் மூலம், ப்ரஹ்மமானது “அனைத்தும் அறிந்தது” என்று கூறப்பட்டு, “தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் - அந்த ஆத்மாவிடமிருந்தே (ப்ரஹ்மம்)” என்று தொடங்கி, மேலே உள்ள வரி கூறப்பட்டது. இது போன்று, சாந். (6-2-3) - தத் ஐக்ஷு பஹுஸ்யாம் - “நான் பலவாகக் கடவேன்”, என்று ஸங்கல்பம் செய்தது - என்று கூறப்பட்ட அனைத்தும் அறிந்த ப்ரஹ்மமே, சாந். (6-2-3) - தத் தேஜ: அஸ்ருஜத - அது தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டித்தது - என்பதில் கூறப்பட்டது. இப்படியாகவே ஸ்ருஷ்டி குறித்த வாக்கியங்கள் அனைத்திற்கும் பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணம் என்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

பூர்வபகவம் - தை. (2-7-1) - அஸத்வா இதம் அக்ர ஆஸீத் - தொடக்கத்தில் இவை அனைத்தும் அஸத் என்றே இருந்தன - என்பதன் மூலம், அஸத் (ஜகத்) என்பதே காரணமாகக் கூறப்பட்டது. இவ்விதம் உள்ளபோது, அனைத்து அறிந்ததும், ஸத்யஸங்கல்பத்துடன் கூடியதும் ஆகிய ப்ரஹ்மமே காரணம் என்று, ப்ரஹ்மத்திற்குக் காரணமாகும் தன்மையானது எப்படி நிச்சயிக்கப்பட்டது? இதற்கு அடுத்த ஸுத்திரத்தில்

பதில் கூறுகிறார்.

1-4-15 ஸமாகர்ஷாத்

குறிப்பு - இந்த ஸூத்ரத்திற்கு அநுகர்ஷம், அபகர்ஷம் மற்றும் அதிகர்ஷம் என்று மூன்றுவிதமாகப் பொருள் கொள்ளப்படும். முந்தைய இடத்தில் உள்ளதைப் பிந்தைய இடத்தில் சேர்த்துக் கொள்வது அநுகர்ஷம் ஆகும். பிந்தைய இடத்தில் உள்ளதை முந்தைய இடத்தில் சேர்த்துக் கொள்வது அபகர்ஷம் ஆகும். புதியதாக ஒன்றைச் சேர்த்தல் என்பது அதிகர்ஷம் ஆகும். தைத்திரிய உபநிஷத்தில் உள்ள “ஸோ அகாமயத ... தத் ஸத்ய மித்யா சக்ஷதே” என்பதில் கூறப்பட்ட பொருளையே “அஸத்வா இதம் அக்ர ஆஸீத்” என்பதில் உள்ள அஸத் என்னும் சொல்லால் கூறத்தொடங்குவதால், இது அநுகர்ஷம் ஆகும். சாந்தோக்யத்தில் “அஸத் ஏவ இதம் அக்ர ஆஸீத்” என்பதில் “தத் ஸத் ஆஸீத்” என்று பின்னர் வரும் இடத்தில் உள்ள ஸத் என்பதற்குக் கூறப்பட்ட பொருளை, முன்பு உள்ள அஸத் என்பதற்கு எடுப்பதால், இது அபகர்ஷம் ஆகும். ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் உள்ள “தத் ஏதம் தர்ஹி அவ்யாக்ருதம் ஆஸீத் தந்நாமருபாயாம் வ்யாக்ரியத” என்பதில், “வ்யாக்ரியத” என்பதான செயல் புரிதலைக் கூறும் சொல் உள்ளதன் காரணமாக, புதியதாக ஒரு கர்த்தாவைச் சேர்ப்பதால், இது அதிகர்ஷம் ஆகும்.

வொருள் - தொடர்ந்து கூறப்படுவதால்.

ஸித்தாந்தம் - அனைத்தும் அறிந்ததும், ஆனந்தமயமானதும், ஸத்யஸங்கல்பம் கொண்டதும் ஆகிய ப்ரஹ்மமே, தை. (3-7-1) - அஸத்வா இதம் அக்ர ஆஸீத் - தொடக்கத்தில் இவை அனைத்தும் அஸத் என்றே இருந்தன - என்ற வாக்கியத்திலும் தொடர்ந்து கூறப்பட்டது. எப்படி? (இந்த வரிக்கு முன்பு உள்ள வரியைக் கூறுகிறார் - இது அநுகர்ஷம் ஆகும்) தை. (2-5) - தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாத் விஜ்ஞாநமயாத் | அந்ய: அந்தரே ஆத்மா ஆநந்தமய: - அறிபவனகிய இந்த ஆத்மாவைக் காட்டிலும் (ஜீவாத்மா), ஆனந்தமயனாகிய இந்த ஆத்மா (ப்ரஹ்மம்) வேறுபட்டது - என்றும், தை. (2-6) - ஸோ காமயத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய - அந்த ப்ரஹ்மம், “நான் பலவாகக் கடவேன்”, என்று ஸங்கல்பித்து ஸ்ருஷ்டித்தது - என்றும், தை. (2-6) - இதம் ஸர்வம் அஸ்ருஜத | யதிதம் கிஞ்ச டு தத் ஸ்ருஷ்ட்வா | தத் ஏவ அநுப்ரவிசத் | தத் அநுப்ரவிச்ய | ஸத் ச த்யத் ச அபவத் - அது இந்த அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தது. இப்படியாக ஸ்ருஷ்டித்தவுடன் இவை அனைத்திற்குள்ளும் புகுந்தது. இவ்விதம் புகுந்த பின்னர் அது ஸத் எனவும், த்யத் எனவும் ஆனது - என்றும் கூறப்படுகிறது. இந்த வரிகள் மூலம் ஆனந்தமயமாக உள்ளதும், ஸத்யஸங்கல்பம் கொண்டதும், ஆகிய ப்ரஹ்மமே அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து, அவை அனைத்திற்குள் புகுந்து, அவை அனைத்தின் ஆத்மாவாக உள்ளது என்று கூறப்பட்டது.

தொடர்ந்து, தை. (2-6) - தத் அபி ஏஷ ச்லோகோ பவதி - இதுவரை கூறிய அர்த்தத்தில் பின்வரும் மந்த்ரமும் உள்ளது - என்றுள்ள வரி மூலமாக, இதுவரை கூறப்பட்டது பலவற்றையும் விளக்குவதாக (அல்லது அதற்கு சாட்சியாக) பின்வரும் மந்த்ரம் உள்ளது என்று கூறிய பின்னர், தை. (2-7) - அஸத் வா இதம் அக்ர ஆஸீத் - தொடக்கத்தில் இவை அனைத்தும் அஸத்தாகவே இருந்தன - என்னும் வாக்கியம் உள்ளது. (அடுத்து, இந்த மந்த்ரத்தின் அடுத்த வரியை உரைக்கிறார். இதன் மூலம் அபகர்ஷம் தோன்றுகிறது) இதனைத் தொடர்ந்து, தை. (2-8) - பீஷாஸ்மாத் வாத: பவதே - அவனிடம் உள்ள பயத்தால் காற்று வீசுகிறது - என்பது போன்ற வாக்கியங்களால் அதே ப்ரஹ்மம் மீண்டும் கூறப்பட்டு, அனைத்திற்கும் ஈச்வரனாக இருத்தல், எல்லையற்ற ஆனந்தத்துடன் இருத்தல் போன்ற பலவும் உரைக்கப்படுகின்றன. ஆகவே இந்த மந்த்ரமும் (அதாவது அஸத் குறித்த வாக்கியம்) ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த விஷயமே ஆகும் என்றாகிறது.

அப்போது (ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு, ப்ரளய காலத்தில்) பெயர் மற்றும் ரூபங்கள் போன்ற வேறுபாடுகள் ஏதும் இல்லை என்பதால், ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸத் (அதாவது இருக்கின்ற பொருள்) என்பதான அவற்றுடன் ஸம்பந்தம் இல்லை; ஆகவே ப்ரஹ்மமானது அஸத் என்ற பதத்தால் கூறப்பட்டது. சாந். (3-19-1, 6-2-1) - அஸத் ஏவ இதம் அக்ர ஆஸீத் - என்பது போன்ற வாக்கியங்களுக்கும் இதே போன்ற கருத்தைப் பொருத்தலாம்.

அடுத்து பூர்வபக்ஷத்தில், “ப்ரு. (1-4-7) - தத் ஏதத் அவ்யாக்ருதம் ஆஸீத் - அப்படிப்பட்ட இவை அனைத்தும் அவ்யாக்ருதமாக (வெளிப்படாததாக) இருந்தது - என்று கூறப்பட்ட வாக்கியத்தின் காரணமாக, ப்ரதானமே ஜகத்காரணம் ஆகும்”, என்று கூறப்பட்டது. ஆனால் இவ்விதம் கூற முடியாது. காரணம், அங்கும், “அவ்யாக்ருதம்” என்ற சொல்லால் கூறப்படுவது அவ்யாக்ருத சரீரம் (வெளிப்படாத சரீரம் அல்லது ஸூக்ஷ்மமாக உள்ள நிலை) கொண்ட ப்ரஹ்மமே கூறப்படுகிறது. ப்ரு. (1-4-7) - ஸ ஏஷ இஹ ப்ரவிஷ்ட ஆநகாக்ரேப்ய: | பச்யம்ச்சக்ஷு: ச்ருண்வஞ்ச்ரோத்ரம் மந்வானோ மந: | ஆத்ம இதி ஏவ உபாஸீத் - இந்த ப்ரஹ்மமே நகத்தின் நுனி தொடங்கி முழுவதும் நிரம்பியுள்ளது; அவன் காணும்போது கண் என்றும், கேட்கும்போது காது என்றும், சிந்திக்கும்போது மனம் என்றும் கூறப்படுகிறான்; இப்படிப்பட்ட அவனையே ஆத்மா என்று உபாஸிப்பானாக - என்றுள்ள வரியில் காணப்படும் “ஸ ஏஷ” என்பதால் உணர்த்தப்படுகின்ற “தத் = அது” என்பதன் மூலம், முன்பு அவ்யாக்ருதம் என்ற சொல்லால் கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மமே, அனைத்திற்கும் உட்புகுந்தால், அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகக் கூறப்படுகிறான் (இப்படியாக முன்னர் கூறப்பட்ட விஷயமானது இங்கு சேர்க்கப்பட்டது. இதுவே அநுகர்ஷம் என்றாகிறது).

மேலும், தை. (2-6-1) - தத் ஸ்ருஷ்ட்வா தத் ஏவ அநுப்ராவிசத் - அந்த ப்ரஹ்மம் அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்த பின்னர், அவற்றுள் புகுந்தது - என்றும், சாந். (6-3-2) - அநேந ஜீவேந ஆத்மநா அநுப்ரவிச்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி - அனைத்து ஜீவாத்மாக்களுக்குள் புகுந்து அவற்றுக்குப் பெயர் மற்றும் ரூபங்களை நான் ஏற்படுத்துகிறேன் - என்றும் உள்ள வாக்கியங்கள் மூலமாக, அனைத்தையும் அறிந்த ப்ரஹ்மமே, ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின்னர் அந்தக் கார்யப்பொருள்களுள் புகுந்து, அவற்றைத் தனித்தனி பெயர் மற்றும் ரூபங்களாகப் பிரிக்கிறது என்பது புலப்படுகிறது. மேலும், தை. (3-11-2) - அந்த: ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா - அனத்திற்குள்ளும் புகுந்து, அனைத்தையும் நியமித்து, அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக - என்பதன் மூலம், அவை அனைத்தையும் நியமிப்பதற்காகவே அவற்றின் உட்புகுவதாகக் கூறப்படுவதால், இத்தகைய உட்புகுதல் என்பது ப்ரதானத்திற்கு ஸம்பவிக்காது. ஆகவே அவ்யாக்ருதம் என்று கூறப்படுவது, வெளிப்படாத சரீரத்தை (அவ்யாக்ருத சரீரம்) கொண்டுள்ள ப்ரஹ்மமே ஆகும்.

(அடுத்து அதிகர்ஷம் என்ற முறையில் கூறுகிறார்) இது போன்று, ப்ரு. (1-4-7) - தந்நாம ரூபாப்யாம் வ்யாக்ரியதே - இப்போது அது பெயர் மற்றும் ரூபங்களால் வேறுபடுத்தப்பட்டுள்ளது - என்பதன் மூலமாக, முன்பு பெயர் மற்றும் ரூபங்களால் பிரிக்கப்படாமல் இருந்த அதே ப்ரஹ்மம், அனைத்தும் அறிந்ததும் ஸத்யஸங்கல்பம் உடையதும் ஆகிய அதே ப்ரஹ்மம், தானாகவே தன் மூலமாகவே பெயர் மற்றும் கொண்டதாக (அதாவது பல சரீரங்கள் கொண்டதாக) தன்னை மாற்றிக் கொண்டது என்று கூறப்பட்டது. இவ்விதம் பொருள் கொள்ளும்போது, “ஸங்கல்பித்தது (பார்த்தது)” என்பது போன்ற சொற்களானவை நேரடியான பொருளை அளிப்பவையாகவே உள்ளன. மேலும், எல்லையற்ற மேன்மை (அல்லது பெரிதாக உள்ள தன்மை) மற்றும்

அனைத்தையும் நியமிக்கும் பொருட்டு அனைத்தின் உட்புகுதல் போன்றவை, ப்ரதானத்திற்கு இல்லாத காரணத்தால், ப்ரதானத்தை “ப்ரஹ்மம், ஆத்மா” போன்ற சொற்களால் கூற இயலாது. ஆகவே ப்ரஹ்மமே (ஐகத்) காரணம் என்ற நிலை உறுதியாகவே உள்ளது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்

தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 303)

மூலம் - “அபயம் ஸத்த்வ ஸம்சுத்தி: ஜ்ஞாநயோக வ்யவஸ்திதி: | தாநம் தமச்ச யஜ்ஞச்ச ஸ்வாத்யாயஸ்தப ஆர்ஜவம்”, “அஹிம்ஸா ஸத்யம் அக்ரோத: த்யாக: சாந்திரபைசநம் | தயா பூதேஷ்வலோலுப்த்வம் மார்தவம் ஹரீர்சாபலம்”, “தேஜ: கூமா த்ருதி: செளசம் அத்ரோஹோ நாதிமாநிதா | பவந்தி ஸம்பதம் தைவீம் அபிஜாதஸ்ய பாரத” என்றும், “த்விவிதோ பூதஸர்க: அயம் தைவ ஆஸூர ஏவ ச | விஷ்ணுபக்திபரோ தைவ:” என்றும் சொல்லப்பட்ட தைவ ப்ரக்ருதிகளுக்கு “ஸம்வத்ஸரம் ததர்தம் வா மாஸத்ரயமதாபி வா | பரீக்ஷய விவிதோபாயை: க்ருபயா நிஸ்ப்ருஹோ வதேத்”, “யத்ருச்சயோபஸந்நாநாம் தேசாந்தர நிவாஸிநாம் | இஷ்டோபதேச: கர்தவ்யோ நாராயண ரதாத்மநாம்” இத்யாதிகளிற் சொன்ன பரீக்ஷாதி மூல குண நிச்சய பூர்வகமாக, “ச்ருதாதந்யத்ர ஸந்துஷ்ட: தத்ரவ ச குதூஹலீ” என்னலாம் அவஸ்தையிலே அஷ்டகர்ணமாக வெளியிட்டு, “டம்போ தர்ப: அதிமாநச்ச க்ரோத: பாருஷ்யமேவ ச | அஜ்ஞாநம் ச அபிஜாதஸ்ய பார்த ஸம்பதமாஸாரீம்” என்றும், “விபரீத: ததா அஸூர:” என்றும் சொல்லப்பட்ட ஆஸூர ப்ரக்ருதிகளுக்கு மறைத்துச் சீரிய தநமுடையார் சேமித்து வாழுமாப்போலே சரிதார்த்தராய் வர்த்திப்பார்கள் பூர்வாசார்யர்கள்.

விளக்கம் - கீதை (16-1) - அபயம் ஸத்த்வ ஸம்சுத்தி: ஜ்ஞாநயோக வ்யவஸ்திதி: ௬ தாநம் தமச்ச யஜ்ஞச்ச ஸ்வாத்யாயஸ்தப ஆர்ஜவம் - எதற்கும் அச்சம் கொள்ளாமல் இருத்தல், ஸத்வ குணத்துடன் இருத்தல், ஆத்ம ஸ்வரூபம் குறித்த சிந்தனையுடன் இருத்தல், தானம் அளித்தல், மனதைத் தன்வசப்படுத்தல், யஜ்ஞம் செய்தல், உபவாஸம் முதலான தவம் செய்தல், வேத அப்யாஸத்தில் ஈடுபடுதல், சொல் வாக்கு செயல் ஆகியவை ஒன்றாக இருத்தல் - என்றும், கீதை (16-2) - அஹிம்ஸா ஸத்யம் அக்ரோத: த்யாக: சாந்திரபைசநம் | தயா பூதேஷ்வலோலுப்த்வம் மார்தவம் ஹரீர்சாபலம் - மற்ற உயிர்களுக்கு துன்பம் உண்டாக்காமை, உண்மையை மட்டுமே உரைத்தல், கோபம் அடையாமல் இருத்தல், நன்மை உண்டாக்காதவற்றைத் துறத்தல், இந்திரியங்களை அடக்குதல், புறங்கூறாமை, அன்புடன் இருத்தல், புலன் விஷயங்களில் பற்று நீங்குதல், மென்மையுடன் இருத்தல், தீமையைச் செய்ய வெட்கம் அடைதல், சபலம் கொள்ளாமை - என்றும், கீதை (16-3) - தேஜ: கூமா த்ருதி: செளசம் அத்ரோஹோ நாதிமாநிதா | பவந்தி ஸம்பதம் தைவீம் அபிஜாதஸ்ய பாரத - தீய எண்ணம் கொள்பவர்களால் வெல்ல இயலாமல் இருத்தல், பொறுமையாக இருத்தல், உறுதியுடன் இருத்தல், தூய்மையாக இருத்தல், நற்செயல்களைத் தடுக்காமை, கர்வம் அடையாமல் இருத்தல் ஆகியவை தெய்வீகமான குணம் கொண்டவனுக்கு உள்ள தன்மைகள் ஆகும் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (109-74) - த்விவிதோ பூதஸர்க: அயம் தைவ ஆஸூர ஏவ ச | விஷ்ணுபக்திபரோ தைவ: - ஸ்ருஷ்டி என்பது தெய்வம் மற்றும் ஆஸூரம் என்னும் இரண்டுவிதமாக உள்ளது. விஷ்ணுவிடம் பக்தியுடன் உள்ளது தெய்வப் பிறவியாகும் - என்றும் உள்ள பல வாக்கியங்கள் மூலமாக தெய்வப் பிறவிகளுடைய தன்மைகள் கூறப்பட்டன. இப்படிப்பட்ட தெய்வப் பிறவிகளை, சாண்டில்ய ஸம்ருதி (1-115) - ஸம்வத்ஸரம் ததர்தம் வா மாஸத்ரயமதாபி வா | பரீக்ஷய விவிதோபாயை: க்ருபயா நிஸ்ப்ருஹோ வதேத் - ஆசார்யன் தனது சிஷ்யனை ஒரு வருடம் அல்லது ஆறு

மாதம் அல்லது மூன்று மாதம் ஆகியவற்றில் பலவிதமான சோதனைகள் செய்து, அதன் பின்னர் எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல், தனது க்ருபையை மட்டுமே முன்னிறுத்தி உபதேசிக்கவேண்டும் - என்றும், ஸாத்விக ஸம்ஹிதை (21-45) - யத்ருச்சயோபஸந்நாநாம் தேசாந்தர நிவாஸிநாம் ஓ இஷ்டோபதேச: கர்தவ்யோ நாராயண ரதாத்மநாம் - நாராயணனிடம் எப்போதும் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்கள், மிகுந்த தூரதேசத்திலிருந்து வந்தால், அவர்களுக்கு எந்தவிதமான சோதனையும் இன்று உபதேசம் செய்யவேண்டும் - என்றும் உள்ள வாக்கியங்களின்படி சோதனைகள் மூலமாக அவர்களுடைய குணங்களை உறுதி செய்யவேண்டும். அதன் பின்னர் - ச்ருதாதந்யத்ர ஸந்துஷ்ட: தத்ரவ ச குதூஹலீ - சாஸ்த்ரங்களைக் கேட்பதில் ஆர்வம் கொண்டும், மற்ற விஷயங்களை அறிவதில் ஆர்வம் அற்றும் - என்று கூறும் நிலையை அடைந்தவுடன், ஆசார்யன் உபதேசிக்கக் கேட்கலாம்படி ரஹஸ்ய அர்த்தங்களை ஆசார்யன் வெளியிடுகிறார். ஆனால் கீதை (16-4) - டம்போ தர்ப: அதிமாந்ச்ச க்ரோத: பாருஷ்யமேவ ச ஓ அஜ்ஞாநம் ச அபிஜாதஸ்ய பார்த ஸம்பதமாஸுரீம் - புகழ் அடையவேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடன் தர்மம் செய்தல், செருக்குடன் கூடிய நிலை, கோபம், கடுமை, அறிவற்ற தன்மை - ஆகியவை அஸுரர்களுக்கே உரிய தன்மை ஆகும் - என்றும், விபரீத: ததா அஸுர: - விபரீதமான அறிவு கொண்ட அஸுரப்பிறவிகள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள அஸுரப்பிறவிகளுக்கு இந்த ரஹஸ்யங்களை ஆசார்யன் மறைப்பார். இப்படியாகச் செல்வம் கொண்டவர்கள் சேமித்து வாழ்வது போன்று ஆசார்யர்கள் வாழ்வார்கள்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 123)

87. உறாமையோடே உற்றேனாக்காதொழிந்தது நாடு திருந்த நச்சுப் பொய்கையாகாமைக்கு ப்ரபந்தம் தலைக்கட்ட வேர்குடுவர் மண்பற்றுப்போலே யென்னுமிவற்றிலு மினியினியென்று இருபதின்கால் கூப்பிடும் ஆர்த்தயதிகார யூர்த்திக்கென்னுமது முக்யம்.

அவதாரிகை - இனிமேல், இவர் ப்ரதமத்திலே “இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறாமை” என்று ஆர்த்தராய் சரணம் புக்கபோதே விரோதி நிவ்ருத்தி பூர்விகையான ஸ்வப்ராப்தியைப் பண்ணுவியாமல் இவ்வளவாக இவரை வைக்கக்கடி யேதென்னுமாகாங்கஷையிலே, வைக்கக்கடி ஹேது பலவுமுண்டென்னுமத்தையும் அவையெல்லாவற்றிலும் முக்ய ஹேது இன்னதென்னுமத்தையு மருளிச்செய்கிறார் (உறாமையோடே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து நம்மாழ்வார் முதலில் திருவிருத்தம்(1) - இந்நின்ற நீர்மை இனி யாம் உறாமை - என்று துன்பம் அடைந்தவராக நின்று சரணம் புகுந்த அந்த நேரத்திலேயே, ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள அனைத்து விரோதிகளையும் விலக்கி, ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை அவர் அடையும்படியாகச் செய்யாமல், இந்த நாள் முடிய இவரை இந்த ஸம்ஸார உலகத்தில் வைத்தபடி உள்ளதற்குக் காரணம் என்ன என்ற சந்தேகம் எழுகிறது. இதற்குச் சமாதானம் கூறும்விதமாக, இவ்விதம் வைத்துள்ளதற்குத் தகுந்த காரணங்கள் உள்ளன என்றும், அவை அனைத்திலும் முக்கியமான காரணம் இன்னது என்றும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமிந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை” என்று அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களாகிற ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களை விடுவிக்கவேணுமென்று ஆர்த்தராய்த் திருவடிகளிலே விழுந்தபேசுடித்தபோதே அவற்றைப் போக்கி, “உற்றேனுக்கு பணிசெய்து உனபாதம் பெற்றேன்” என்று திருவடிகளைக் கிட்டி ப்ரீதி பூர்வகமாக அடிமை செய்யப்பெற்றேனென்னும்படி யாக்காமல் இவரை வைத்தது, தன்னுடைய ஸ்ருஷ்டயவதாராதிகளாலும் திருந்தாத ஜகத்து இவருடைய உபதேசத்தாலே “ஊரும் நாடுமுலகமும் தன்னைப்போல்” என்னும்படி திருந்துகைக்காகவும், ப்ரபுதநாநந்தரம் முக்தராம்படி பண்ணில் ப்ரபத்தியை நச்சுப்பொய்கையோபாதியாக நினைத்து பீதராயிழிவாரில்லையென்று அது அப்படியாகாமைக்காகவும், தானும் தன் விபூதியும் வாழும்படி இவரைக்கொண்டு கவிபாடுவிக்கத் தொடங்கின ப்ரபந்தம் பரிஸமாப்தமாகைக்காகவும், வேர்குடுமவர்கள் பரிமளத்தில் லோபத்தாலே மண்பற்றுக் கழற்றாதாப்போலே, ஜ்ஞானிகளை சரம சரீரத்தோடே வைத்து அநுபவிக்குமவனாகையாலே, இவருடைய ஜ்ஞாந ப்ரேம பரிமளமெல்லாம் தோற்றும்படியிருக்கிற விக்ரஹத்தில் தனக்குண்டான விருப்பத்தாலேயுமென்று சொல்லுவவற்றிற்காட்டிலும், “இனியாமுறாமை” என்று தொடங்கி, “இனிவளை காப்பவரார்”, “இனியுன் திருவருளாலன்றிக் காப்பரிதால்”, “இனியவர் கண் தங்காது”, “இனியுனது வாயலகிலின்னடிசில்

வைப்பாரை நாடாயே”, “இனியெய்மைச் சோரேலே”, “எந்நாள் யானுன்னை யினி வந்து கூடுவனே”, “எங்கினித் தலைப்பெய்வேனே”, “இனியென்னாரமுதே கூயருளாயே”, “ஆவிகாப்பாரினியார்”, “நெஞ்சிடர் தீர்ப்பாரினியார்”, “இனியுன்னை விட்டொன்று மாற்றுகிற்கின்றிலேன்”, “தரியேனினி”, “இனியாரைக் கொண்டென்னு சாகோ”, “அத்தனையாமினி யென்னுயிரவன் கையதே”, “நாரைக்குழாங்க்காள் பயின்றென்னினி”, “இனியிருந்தென்னுயிர் காக்குமாறென்”, “இனி நான் போகலொட்டேன்”, “உண்டிட்டாயினி யுண்டொழியாய்”, “உன்னைப் பெற்றினிப் போக்குவனோ” என்று இப்படி இருபதின் கால் கூப்பிடும்படியான ஆர்த்தி பரம்பரையை விளைத்து பரமபக்தி பர்யந்தமான அதிகார பூர்த்தியையுண்டாக்குகைக்காக வென்னுமதுவே ப்ரதாநமென்கை. ஆர்த்தியதிகார பூர்த்திக்கென்றது ஆர்த்தியால் வரும் அதிகாரபூர்த்திக்கென்றபடி. பரமார்த்தியாலேயிறே ப்ரபத்தியதிகாரம் பரிபூர்ணமாவது; ஆகையாலே ஹேத்வந்தரங்களெல்லாம் அப்ரதாநங்கள். இவரை வைத்ததுக்கு ப்ரதாநஹேது இதுவென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (உறாமையோடே உற்றேனாக்காதொழிந்தது) - திருவிருத்தம் (1) - பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்குடம்பும் இந்நின்ற நீர்மை இனி யாம் உறாமை - என்று உரைப்பதன் மூலம், ஸர்வேச்வரனாகிய அவனை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ளவைகளான அவித்யை, கர்மவாசனை, ருசி, ஸம்ஸாரபந்தம் போன்ற பலவற்றையும் விலக்கித் தரவேண்டும் என்று மிகுந்த துன்பம் அடைந்தவராக, அவன் திருவடிகளில் விழுந்து விண்ணப்பம் செய்து நின்ற அப்போதே அவற்றை நீக்கி, திருவாய் (10-8-10) - உற்றேன் உகந்து பணி செய்து உனபாதம் பெற்றேன் - என்று கூறுவது போன்று, “அவனுடைய திருவடிகளை அடைந்து ப்ரீதியை முன்னிறுத்தியபடி கைங்கர்யம் செய்யும் நிலையை அடைந்தேன்” என்று செய்யாமல், இவரை இங்கேயே வைத்தது ஏனென்றால், (நாடு திருந்த) - தனது பல்வேறு ஸ்ருஷ்டிகளாலும், அவதாரங்களாலும் இந்த ஜகத்தானது திருந்தாமல் இருந்தது; ஆகவே இவருடைய உபதேசங்கள் மூலமாக திருவாய் (6-7-2) - ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போல் - என்னும்படியாகத் திருந்துவதற்காகவும். (நச்சுப் பொய்கையாகாமைக்கு) - ப்ரபத்தி செய்த உடனேயே முக்தர் என்று மாற்றினால், ப்ரபத்தியை நச்சு நிறைந்த பொய்கை என்று எண்ணி அச்சம் கொண்டு அதில் யாரும் ஈடுபடமாட்டார்கள் என்று சிந்திந்து, ப்ரபத்தியானது அவ்விதம் ஆகாமல் இருப்பதற்காகவும். (ப்ரபந்தம் தலைக்கட்ட) - தானும், தனது உடைமையாகிய இந்த ஜகத்தும் வாழும்படியாக இவர் மூலமாகக் கவிபாடுதல் என்பதைத் தொடங்கிய ப்ரபந்தங்கள் நிறைவு பெறுவதற்காகவும். (வேர் சூடுவார் மண் பற்றுப்போலே) - வேரைச் சூட்டிக் கொள்பவர்கள் அதன் வாசனை மீது கொள்ளும் விருப்பம் காரணமாக, அதில் உள்ள மண்பற்றை அகற்றாமல் உள்ளது போன்று, ஞானிகளை அவர்களுடைய இறுதியான சரீரத்துடன் சேர்த்து அனுபவிப்பவனாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளான். ஆகவே இவருடைய ஞானம், ப்ரேமை, பரிமளம் போன்ற பலவும் வெளிப்படும் விதமாக உள்ள இவருடைய திருமேனியில் தனக்கு உள்ள விருப்பம் காரணமாகவும். (என்னும் அவற்றிலும்) - அது போன்று உரைக்கும் பல காரணங்களைக் காட்டிலும். (இனி இனி என்று இருபதின்கால் கூப்பிடும் ஆர்த்தி அதிகார பூர்த்திக்கு என்னும் அது முக்யம்) - திருவிருத்தம் (1) - இனி யாம் உறாமை - என்று தொடங்கி, திருவிருத்தம் (13) - இனிவளை காப்பவரார், திருவிருத்தம் (62) - இனியுன் திருவருளாலன்றிக் காப்பரிதால், திருவாய்மொழி (1-4-4) - இனியவர் கண் தங்காது, திருவாய்மொழி (1-4-8) - இனியுனது வாயலகிலின்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே, திருவாய்மொழி (2-1-10) - இனியெய்மைச் சோரேலே, திருவாய்மொழி (3-2-1) - எந்நாள் யானுன்னை யினி வந்து கூடுவனே, திருவாய்மொழி (3-2-9) - எங்கினித்

தலைப்பெய்வேனே, திருவாய்மொழி (4-9-6) - இனியென்னாரமுதே கூயருளாயே, திருவாய்மொழி (5-4-2) - ஆவிகாப்பாரினியார், திருவாய்மொழி (5-4-9) - நெஞ்சிடர் தீர்ப்பாரினியார், திருவாய்மொழி (5-7-1) - இனியுன்னை விட்டொன்று மாற்றுகிற்கின்றிலேன், திருவாய்மொழி (5-8-7) - தரியேனினி, திருவாய்மொழி (7-3-4) - இனியாரைக் கொண்டென் னுசாகோ, திருவாய்மொழி (9-5-2) - அத்தனையாமினி யென்னுயிரவன் கையதே, திருவாய்மொழி (9-5-10) - நாரைக்குழாங்க்காள் பயின்றென்னினி, திருவாய்மொழி (9-9-2) - இனியிருந்தென்னுயிர் காக்குமாறென், திருவாய் மொழி (10-10-1) - இனி நான் போகலொட்டேன், திருவாய்மொழி (10-10-6) - உண்டிட்டாயினி யுண்டொழியாய், திருவாய்மொழி (10-10-7) - உன்னைப் பெற்றினிப் போக்குவனோ - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் இருபது முறை அழைக்கும்படியாகத் தன்னைப் பின்தொடர்ந்து வரும் துன்பத்தை ஏற்படுத்தி, பரமபக்தி வரை உண்டாவதான தகுதியின் பரிபூர்ண தன்மையை ஏற்படுத்துதல் என்பதே ஆழ்வாரை இங்கு நிறுத்தி வைத்ததன் முதன்மையான காரணம் ஆகும். இங்குள்ள “ஆர்த்தி அதிகார பூர்த்தி” என்பது “துன்பத்தால் உண்டாகும் பரிபூர்ணமான தகுதி” என்பதாகும். ஸம்ஸாரத்தில் உண்டாகும் மிகுந்த துக்கம் என்பது அல்லவோ பரபக்திக் கான அதிகாரத்தை பரிபூர்ணமாகச் செய்கிறது! ஆகவே மற்ற காரணங்கள் எதுவும் முக்கியமானது அல்ல. இவரை இங்கு வைத்தபடி இருப்பதற்கான முக்கியமான காரணம் இதுவே ஆகும் என்று கருத்து.

88. கமலக்கண்ணென்று தொடங்கிக் கண்ணுள் நின்றிறுதி கண்டேனென்ற பத்தும் உட்கண்ணாலேயாய் காண்பானவாவதல் அதிலிரட்டியாகையாலே கண்டுகளிப்பவளவும் பரஜ்ஞாந கர்ப்ப பரபக்தி.

அவதாரிகை - அதில் இவ்வார்த்திக்கடியான பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளின் தசைகள் எந்தத் திருவாய்மொழிகளென்னு மபேகையிலே அவற்றை யருளிச்செய்கிறார் மேல் மூன்று வாக்யத்தாலே. அதுதன்னில் பரபக்தியவஸ்தை யின்னதென்கிறார் (கமலக்கண்ணன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இத்தகைய துன்பம் ஏற்படுவதற்கு அடியாக உள்ளதான பரமபக்தி, பரஞானம் மற்றும் பரமபக்தி ஆகியவை எந்தெந்தத் திருவாய்மொழியிகளில் வெளிப்படுகின்றன என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு அடுத்துள்ள மூன்று சூர்ணைகள் மூலம் விடை அருளிச்செய்கிறார். இந்தச் சூர்ணையில் பரபக்தி நிலை இன்னதாகும் என்று உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “கமலக்கண்ணென் கண்ணினுள்ளான்” என்று புண்பீகாகூனானவன் என் கண்ணுக்கு விஷயமானானென்று தொடங்கி, “கண்ணுள் நின்றகலான்” என்று என் கண்வட்டத்தில் நின்றும் கால்வாங்குகிறிலென்னுமதளவாக, “என் கண்ணனை நான் கண்டேனே”, “கலைப்பல் ஞானத்தென் கண்ணனைக்கண்டுகொண்டு”, “நறுந்துழாயென் கண்ணியம்மா நானுன்னைக்கண்டுகொண்டே”, “கைதொழவிருந்தாயது நானுங் கண்டேனே”, “ஏரார் கோலந்திகழக் கிடந்தாய் கண்டேனெம்மானே”, “திருவிண்ணகர்க் கண்டேனே”, “தேவர்கட்கெல்லாம் கருவாகிய கண்ணனைக்கண்டு கொண்டேனே”, “கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்” என்று இப்பத்துச் சந்தையாலும் சொன்ன ஸாக்ஷாத்காரம், “நெஞ்சென்னுமுட் கண்ணெ”ன்கிற ஆந்தர சகூஸஸான மநஸ்ஸாலே யுண்டானதாய், “கையபொன்னாழி வெண்சங்கொடுங்காண்பான் அவாவவன் நான்”, “அடியேன் காண்பானலற்றுவன்”, “உம்மைக்காணுமாசையுள் நைகின்றான்”, “கூவுகின்றேன் காண்பான்”, “மெய்கொள்ளக் காண விரும்புமென்கண்களே”, “கூவியுங் காணப்பெறேனுன கோலமே”, “உன்னை யெந்நாள் கண்டு கொள்வனே”, “கோலமேனி காணவாராய்”, “தடவுகின்றேனெங்குக் காண்பன்”, “பாவியேன் காண்கின்றிலேன்”, “உன்னைக் காண்பான் நானலப்பாய்”, “உலகம் பரவக் கிடந்தாய்

காணவாராயே”, “என்று கொல் கண்கள் காண்பதுவே”, “விளங்க ஒருநாள் காணவாராய்”, “உன்னைக் காண்பான் வருந்தியெனை நாளும்”, “அலைகடல் கடைந்தவப்பனே காணுமாறருளாய்”, “ஒரு நாள் காணவாராய்”, “தொண்டனேனுன் கழல்காண வொருநாள்வந்து தோன்றாயே”, “உன்னையெங்கே காண்கேனே”, “உன்னைக் காணக் கருதுமென் கண்ணே” என்று பாஹ்ய சக்ஷஸ்ஸாலே அவனைக் காண வாசைப்பட்டுக் கூப்பிட்ட சந்தைகள் அதிலிரட்டி யுண்டாகையாலே, “கண்டுகளிப்பக் கண்ணுள் நின்றகலான்” என்கிற திருமாலிருஞ்சோலையளவாக ஆந்த்ராநுபவம் செல்லாநிற்க, பெற்றன்றித் தரியாத பாஹ்யாநுபவபேசை நடக்கையாலே பரஜ்ஞாநத்தை கர்ப்பித்துக் கொண்டிருக்கிற பரபக்தியென்கை.

விளக்கம் - (கமலக்கண்ணன் என்று தொடங்கி) - திருவாய்மொழி (1-9-9) - கமலக்கண்ணன் என் கண்ணினுள்ளான் - என்று, “தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவன் எனது கண்களுக்கு இலக்காகி நின்றான்”, என்பது தொடங்கி. (கண்ணுள் நின்று இறுதி) - திருவாய்மொழி (10-8-8) - கண்ணுள் நின்றகலான் - என்று, “எனது கண் வட்டத்திலிருந்து அவன் அகலாமல் உள்ளான்”, என்பது முடிய உள்ளதான. (கண்டேன் என்ற பத்தும்) - திருவாய்மொழி (2-8-10) - என் கண்ணனை நான் கண்டேனே, திருவாய்மொழி (3-2-10) - கலைப்பல் ஞானத்தென் கண்ணனைக் கண்டு கொண்டு, திருவாய்மொழி (4-7-7) - நறுந்துழாயென் கண்ணியம்மா நானுண்ணைக்கண்டுகொண்டே, திருவாய்மொழி (5-7-5) - கைதொழவிருந்தாயது நானுங் கண்டேனே, திருவாய் மொழி (5-8-1) - ஏரார் கோலந்திகழக் கிடந்தாய் கண்டேனெம்மானே, திருவாய்மொழி (6-3-1) - திருவிண்ணகர்க் கண்டேனே, திருவாய்மொழி (9-4-8) - தேவர்கட்கெல்லாம் கருவாகிய கண்ணனைக்கண்டு கொண்டேனே, திருவாய்மொழி (10-4-9) - கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம் - என்று உரைத்த இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களிலும் கூறப்பட்டதான காட்சி என்பது, பெரியதிருவந்தாதி (28) - நெஞ்சென்னும் உட்கண் - என்பதற்கு ஏற்ப அகக்கண் என்பதான மனதில் ஏற்பட்டதாக. (காண்பான் அவாவுதல் அதில் இரட்டி ஆகையால்) - திருவிருத்தம் (84) - கையபொன்னாழி வெண்சங்கொடுங்காண்பான் அவாவுவன் நான் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-5-7) - அடியேன் காண்பானலற்றுவன், திருவாய்மொழி (2-4-2) - உம்மைக் காணுமாயையுள் நைகின்றாள், திருவாய்மொழி (3-2-8) - கூவுகின்றேன் காண்பான், திருவாய்மொழி (3-8-4) - மெய்கொள்ளக் காண விரும்புமென் கண்களே, திருவாய்மொழி (3-8-7) - கூவியுங் காணப்பெறேனுன கோலமே, திருவாய்மொழி (3-8-8) - உன்னை யெந்நாள் கண்டு கொள்வனே, திருவாய்மொழி (4-7-1) - கோலமேனி காணவாராய், திருவாய்மொழி (4-7-9) - தடவுகின்றேனெங்குக் காண்பன், திருவாய்மொழி (4-7-10) - பாவி யேன் காண்கின்றிலேன், திருவாய்மொழி (5-8-4) - உன்னைக் காண்பான் நானலப்பாய், திருவாய்மொழி (5-8-9) - உலகம் பரவக் கிடந்தாய் காணவாராயே, திருவாய்மொழி (5-9-5) - என்று கொல் கண்கள் காண்பதுவே, திருவாய்மொழி (6-9-4) - விளங்க ஒருநாள் காணவாராய், திருவாய்மொழி (6-9-6) - உன்னைக் காண்பான் வருந்தியெனை நாளும், திருவாய்மொழி (8-1-1) - அலைகடல் கடைந்தவப்பனே காணுமாறருளாய், திருவாய்மொழி (8-5-1) - ஒரு நாள் காணவாராய், திருவாய்மொழி (8-5-6) - தொண்டனேனுன் கழல்காண வொருநாள்வந்து தோன்றாயே, திருவாய்மொழி (8-5-10) - உன்னையெங்கே காண்கேனே, திருவாய்மொழி (9-4-1) - உன்னைக் காணக் கருதுமென் கண்ணே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப புறக்கண்கள் கொண்டு அவனைக் காணவேண்டும் என்று விரும்பி அவனை அழைத் பாசுரங்களின் எண்ணிக்கையானது, அகக்கண்களால் காணவேண்டும் என்று கூறிய பாசுரங்களைக் காட்டிலும் இருமடங்காக உள்ளதால். (கண்டு களிப்பவளவும்) - திருவாய்மொழி (10-8-7) - கண்டு களிப்பக் கண்ணுள் நின்றகலான் - என்பதாகிய திருமாலிருஞ்சோலை முடிய. (பரஜ்நாந கர்ப்ப பரபக்தி) -

உன் அனுபவம் என்பதைக் காட்டிலும் அதிகமாக இருப்பதால், அவனை அடைந்தால் அல்லாமல் தரிக்க இயலாது என்று உள்ளதான வெளி அனுபவத்தில் ஆசை அதிகமாக உள்ளதால், பரஞானத்தை உள்ளடக்கிய பரபக்தி என்று கருத்து.

89. இருந்தமையென்றது பூர்ண பரஜ்ஞாநம்.

அவதாரிகை - அநந்தரம் பரஜ்ஞாநாவஸ்தையாகிறது இன்னதென்கிறார் (இருந்தமை) யென்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்ததாக பரஞானம் என்ற நிலையை உணர்த்தும் பாசுரத்தைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை” என்று அடியார்கள் “குழாங்களையுடன் கூடுவதென்று கொலோ” என்றாசைப்பட்டபடியே அர்ச்சிராதி கதியாலே தேச விசேஷத்திலே போய் பகவத் ஸ்வரூபாதிகளைப் பரிபூர்ணாநுபவம் பண்ணுகிற நித்யஸூரிகள் திரளிலே கூடியிருந்தாராக தர்சித்துப் பேசின “சூழ்விசும்பணிமுகில்”, பூர்ணமான பரஜ்ஞாநமென்கை.

விளக்கம் - அதாவது, “அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை” என்று அடியார்கள், “குழாங்களையுடன் கூடுவதென்று கொலோ” என விரும்பியபடியே, அர்ச்சிராதி மார்க்கம் மூலமாக அடையப்படும் பரமபதத்திற்குச் சென்று, பகவானுடைய ஸ்வரூபம் போன்றவற்றைப் பரிபூர்ணமாக அனுபவிக்கின்ற நித்யஸூரிகளுடைய கூட்டத்தில் சேர்ந்து நின்றவர் போன்று தரிசனம் செய்து உரைத்த திருவாய்மொழி (10-9-1) - சூழ்விசும்பணிமுகில் - என்பதே பூர்ணமான பரஞானம் ஆகிறது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 268)

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து நான்காம் திருவாய்மொழி

மண்ணையிருந்து ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - கீழில் திருவாய்மொழியில், அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தை அநுஸந்தித்துப் பிச்சேறினார். இவர்க்குக் கீழ்ப்பிறந்த நிரவதீக ப்ரீதியானது இருவருடைய ஆச்ரயமும் அழியுன்னும்படியாயிற்று; அந்த ரஸத்தை அரையாறுபடுத்தி ஸாத்மிப்பிக்கைக்காக அக்கலவியை அல்பம் நெகிழ நின்றான் ஈச்வரன். ஆனாலும், பிரிந்தது அவனையாகையாலே அது தன் கார்யம் செய்தன்றி நில்லாதே; ஆற்றாமை மீதூர்ந்து, தந லுப்தனானவன் கிழிச்சீரையைக் கெடுத்தால் அத்தோடு போலியான முடிகளெல்லாம் அவிழ்த்தவிழ்த்துப் பார்க்குமாபோலே; “வைப்பாம் மருந்தாம்” என்னும்படியே இவர்க்கு சேமநீதியிறே அவன்; ஆகையாலே, அவனோடு ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அகப்பட அவனாகக்கொண்டு ப்ரமித்துக் கீட்டிப் பார்த்து அவனன்றிக்கே யொழிந்தால் மீளவும் மாட்டாதே நோவுபட்டுச் செல்லுகிறது.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில் ஸர்வேச்வரனுடைய காதல் குணத்தை எண்ணியடி இருந்து பிச்சு ஏறினார். அந்தத் திருவாய்மொழில் இவருக்கு ஏற்பட்ட எல்லையற்ற காதல் காரணமாக இவருடைய ஸ்வரூபமும், இவளைக் கண்ட ஈச்வரனுடைய ப்ரீதி காரணமாக அவனுடைய ஸ்வரூபமும் அழியும் என்பதா இருந்தது. அத்தகைய சுவையை சற்றே ஆறவிட்டு பொறுத்துக் கொள்ளும்படியாகச் செய்வதற்காக, இந்தச் சேர்க்கையை சற்றே நெகிழும்படியாகச் செய்தான். ஆனால் இவ்விதம் ஸர்வேச்வரன் செய்தான் என்று அறிந்தபோதிலும் நம்மாழ்வார் ஏன் துக்கப்படவேண்டும் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அத்தகைய செயலைச் செய்தது அவனே என்றாலும், பிரிந்து சென்றது தனது உயிராக உள்ள ஸர்வேச்வரன் என்பதால், அத்தகைய பிரிவானது தனது செயலைச் செய்யாமல் விடாது அல்லவோ? செல்வத்தில் பேராசை கொண்ட ஒருவன் பண்ப்பையை கீழே தவற விட்டால் அதில் உள்ள ஒவ்வொரு போலியான முடிச்சுக்களையும் அவிழ்த்து, “இதில் செல்வம் உள்ளதா” என்று ஆராய்வான். அதே போன்று இவருடைய பிரிவாற்றாமை மிகுதியாக உள்ள காரணத்தால், அவனைப் போன்ற வஸ்துக்கள் மற் றும் அவனுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட வஸ்துக்கள் ஆகியவற்றைக் காணும்போது, அவற்றை அவனாகவே நோக்கியபடி மயங்கி நின்று, அவன் அகப்படவில்லை என்னும்போது மீண்டும்

மயங்கி துன்பம் கொண்டு நிற்கிறார்; இதன் காரணம் என்னவென்றால், திருவாய் மொழி (1-7-2) - வைப்பாம் மருந்தாம் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனே இவருடைய செல்வம் என்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - “க்வசித் ப்ரமதே வேகாத் க்வசித் விப்ரமதே பலாத் க்வசித் மத்த இவாபாதி காந்தாந் வேஷண தத் பர:” என்கிறபடியே பிராட்டியைப் பிரிந்து அநந்தரம் ஆற்றாமையாலே மேல் நோக்கிப் பார்த்து விலங்க ஸஞ்சரிப்பது, அதுதானும் மாட்டாதொழிவது, ஒரு வருஷத்தில் நின்றும் வருஷாந்தரத்திலே சென்று கிட்டுவது, “மைதிலியைக் கண்டுகோளோ?” என்று கேட்பது, ஆணாறு பெண்ணாறுகளொன்றின்றிக்கே தேடுவதாய் அவர்பட்டாற்போலே இவளும் அப்படியே படுகிறாள் இப்போது. இப்படி நோவுபடுகிற இவள் தசையை அநுஸந்தித்த திருத்தாயார், இவள் படுகிற பாடுகளையும் இவள் சொல்லுகிற வார்த்தைகளையும் சொல்லி, இது கண்டு தான் பொறுக்கமாட்டாமே நோவுபடுகிறபடியும் சொல்லி இவள் கைவாங்குமளவாக அவன் வந்து முகங்கட்டி ஆச்வஸிப்பிக்கத் தரித்ததாய்த் தலைக்கட்டுகிறது இத்திருவாய்மொழி.

விளக்கம் - ஆனால் இவ்விதம் துக்கம் கொண்டவர்கள் உள்ளனரோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இதற்கு இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (60-35) - க்வசித் ப்ரமதே வேகாத் க்வசித் விப்ரமதே பலாத் க்வசித் மத்த இவாபாதி காந்தாந் வேஷண தத் பர: - சீதையைத் தேடியபடி உள்ள இராமன் தனது திருமுகத்தை மேலே நோக்கியும் சுற்றும் நோக்கியும் செல்கிறான், தனது வலிமை காரணமாக நான்கு திசைகளிலும் நோக்குகிறான், பித்தனைப் போன்று ஒரு சில நேரங்களில் உள்ளான் - என்பதை ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். அதாவது சீதையைப் பிரிந்த பிரிவாற்றாமை காரணமாக மேலே நோக்கியபடியே நடத்தல், பின்னர் அதனையும் செய்யாமல் இருத்தல், ஒரு மரத்தை விட்டு அடுத்த மரத்தில் சென்று தேடுதல், “மைதிலியைக் கண்டீர்களா” என்று மரங்களிடம் கேட்டல், மேற்கு திசை நோக்கிப் பாயும் ஆண் ஆறுகள் மற்றும் கிழக்குத் திசை நோக்கிப் பாயும் பெண் ஆறுகள் என ஒன்று விடாமல் தேடுதல் என்பதாக இராமன் மிகுந்த துன்பம் அடைந்தான். அத்தகைய துன்பத்தை, நாயகியாக இவளும் இப்போது அடைகிறாள். இவ்விதம் இவளுடைய நிலையை எண்ணியபடி உள்ள திருத்தாயார், இவள் படும்பாடுகள் காரணமாக இவள் கூறும் சொற்கள் அனைத்தையும் உரைத்து, இந்த நிலையைக் கண்டு தாயாராகிய தன்னால் பொறுக்க இயலவில்லை என்பதால் துன்பம் கொண்ட தனது நிலையை உரைத்து, இவள் தன்னை முடித்துக்கொள்ளும்படியாக நின்றபோது அவன் வந்து தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்க இவள் பிழைத்தாள் என்கிறார்.

4-4-1 மண்ணையிருந்து துழாவி வாமனன் மண்ணிதுவென்றும்

விண்ணைத் தொழுது அவன் மேவு வைகுந்தமென்று கைகாட்டும்

கண்ணையுண்ணீர் மல்க நீன்று கடல்வண்ணினென்றாமன்னே! என்

பெண்ணைபெருமயல் செய்தார்க்கு என் செய்கேன் பெய்வளையீரே

பொருள் - மண்ணில் அமர்ந்தபடி மண்ணை துழாவி, “இது வாமனனாய் அவன் யாசித்துப் பெற்ற மண்” என்று கூறுகிறாள். மேலே உள்ள ஆகாயத்தை நோக்கி, “அது அவன் எப்போதும் வசித்தபடி உள்ள ஸ்ரீவைகுண்டம் ஆகும்”, என்று தனது கைகள் கொண்டு காண்பிக்கிறாள். அவளுடைய உள்ளே காணப்படும் துக்கமானது வெளியில் தோன்றும்படியாக, அவளுடைய கண்களை விட்டு வெளியே வரும் கண்ணீரானது ஸமுத்திரம் போன்று நிற்க, “ஸமுத்திரம் போன்றுள்ள தனது வடிவழகைக் காண்பித்து என்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்தவன்”, என்கிறாள். ஐயோ! சிறந்த கைவலையல்கள் அணிந்த பெண்களே! எனது பெண்ணை இவ்விதம் பிச்சேற்றியவன் விஷயத்தில் நான்

என்ன செய்வேன்?

அவதாரிகை - வினவ வந்தவர்களுக்குத் தன் மகள் செய்தியை அறிவியா நின்று கொண்டு, “இப்படி இவளை எம்பெருமான் பிச்சேற்றினான். நான் இதுக்கு என்ன செய்வேன்?”, என்கிறாள்.

விளக்கம் - இந்த பெண்ணின் நிலையைக் குறித்து அறிய வந்தவர்களுக்கு தனது பெண்ணைக் குறித்து விவரம் உரைத்தபடி, “இவ்விதமாக இவளுக்கு பிச்ச ஏறும்படியாக ஸர்வேச்வரன் செய்தான். நான் இந்த விஷயத்தில் என்ன செய்வேன்?”, என்று திருத்தாயார் கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (மண்ணையிருந்து துழாவி) “மண் முழுதுமகப்படுத்து நின்ற வெந்தை” என்கிறபடியே அவன் திருவடிகளுக்கு உட்பட்ட பூமிப்பரப்படைய இருந்து துழாவாநிற்கும். அவன் ஸம்பந்தங் கொண்டே இத்தை விரும்புகிறது; அது ப்ரா தேசிகமன்றே. “மயா து பக்த்யா தஸ்யைவ வாமநஸ்ய உபபுஜ்யதே”. “முன்பு தோற்றுகிற சோலையென்யென்புது?” என்று பெருமாள் கேட்டருள, பண்டு “ஸித்தாஸ்ரமம்” என்று ஸ்ரீவாமநன் எழுந்தருளியிருந்த தேசமாயிற்று; அவன் எழுந்தருளின பின்பு அவன் பக்கல் பக்தியாலே விடமாட்டாமே அம்மண்ணை மோந்து கொண்டு கிடப்பன் என்றானிறே விச்வாமித்ரன். “விஷ்ணுர் மாநுஷ ரூபேண சசார வஸுதா தலே” என்று அவன் பக்கல்ருசியுடையார் விடமாட்டார்களிறே. (இருந்து) இவ்விருப்புக்குப் பூர்வ கூடிணத்தில் ஸ்திதி கமந சயநாதிகளில் ஒரு நியதியின்றிக்கே நோவுபட்டமை தோற்றுகிறது. (துழாவி) இது தன்னை விடமாட்டாமையும் தோற்றுமிறே; பித்தோபஹதன் சந்தநபங்கத்தில் நின்றுக் கைவாங்க மாட்டாதாப்போலே; கைவாங்கிய விரஹாக்நியாலே வேம்போலே. தாங்கள் தெளிந்தி ருக்கிறார்களாய், “இவன் ப்ரமித்தாரைப்போலே செய்கிறதென்னென்புது?” என்பார்களே, அவர்களை “நீங்கள் ப்ரமித்திகோளோ?” என்னுமாயிற்று இவள். (வாமனன் மண் இதுவென்னும்) வாமனன் மண்ணன்றோ இது என்னும். “அடியிலே பிறந்துடைய கந்தமன்றோ?” என்னாநின்றாள். “கந்தவதி ப்ருதிவீ” என்றிறே நாட்டில் ப்ரஸித்தி; “ஸர்வகந்த:” என்கிற விஷயத்தோட்டை ஸம்பந்தமேயாயிற்று இவள் அறிவது. அவன் இரந்து தனக்காக்கிக் கொண்டதன்றோ என்னாநின்றாள். அவனதானால் இந்த்ரனுக்குபோலே கொடுக்க வேண்டாகாணும் இவளுக்கு; அவனதானபோதே இவளதாயேயிருக்கும். “அவனதன்று காண்” என்று இவளை மீட்கவொண்ணாதே. (இதுவென்னும்) ப்ரத்யகூடித்திலும் உங்களுக்கு ஸம்சயம் அநுவர்த்தியாநின்றதோ என்னும். பூத காலத்திலுள்ளதும் இவளுக்கு வர்த்தமான காலத்திற்போலே தோற்றுகிறவித்தனை போக்கி, அளந்தவனை இப்போது காணவொண்ணாதே.

விளக்கம் - (மண்ணையிருந்து துழாவி) - திருநெடுந்தாண்டகம் (5) - மண் முழுதும கப்படுத்து நின்ற வெந்தை - என்பதற்கு ஏற்ப, அவன் திருவடிகளுக்கு உட்பட்ட இந்தப் பூமிப்பரப்பு முழுவதிலும் உள்ள மண்ணைத் துழாவிப்படி உள்ளாள். அவனுடைய ஸம்பந்தம் உள்ளதான காரணமாகவே இதனை இவள் விரும்புகிறாள். ஆனால் இவ்விதம் அவன் ஸம்பந்தம் உள்ளது என்பதால் விரும்பியவர்கள் வேறு யாரேனும் உள்ளனரோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். விச்வாமித்ரரிடம் இராமன், “நமக்கு முன்பாக காணப்படும் இந்த சோலை என்ன?”, என்றான். இதற்கு விச்வாமித்ரர், “இது ஸித்ஹாஸ்ரமம் என்பதாகும். இதில் முன்பு வாமனன் எழுந்தருளினான். அவன் எழுந்தருளின இடம் என்பதால், அவன் மேலே கொண்ட பக்தி காரணமாக இதனை விட இயலாமல், இந்த மண்ணை அனுபவித்தபடியே இருப்பேன்”, என்றார். மஹாபாரதம் ஆரண்யபர்வம் - விஷ்ணுர் மாநுஷ ரூபேண சசார வஸுதா தலே - பீமனிடம் அனுமன், “மஹாவிஷ்ணு மனித வடிவம் எடுத்து இந்த இடத்தில் சஞ்சாரம் செய்தான்” என்று கூறினான் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனிடம் ஆசை கொண்டவர்கள், அவனுடைய ஸம்பந்தம் கொண்ட இடத்தை விடமாட்டார்கள் அல்லவோ? (இருந்து) - இவ்விதமாக உள்ள இவளுடைய நிலைக்கு முன்பாக உள்ளதான நிற்பது, நடப்பது, கிடப்பது ஆகிய அனைத்திலுமே எந்தவிதமான கட்டுப்பாடு இன்றி இவளுடைய துன்பம் அடைந்த

நிலை வெளிப்படுகிறது. (துழாவி) - அவனையும் விடாமல், இந்த மண்ணையும் விட இயலாமல் உள்ளாள். பித்தத்தால் பாதிக்கப்பட்ட ஒருவன் சந்தனக்குழம்பை விட்டு அகல இயலாதது போன்று உள்ளாள்; இவ்விதம் அகன்றால், விரஹ அக்னியில் எரிந்து போவதாக உள்ள நிலை. தங்களுக்கு எந்தவிதமான பித்தும் பிடிக்காமல் உள்ளவர்கள் இவளைக் கண்டு, “இவள் இவ்விதம் பித்துப் பிடித்த நிலையில் உள்ளாள். இவளை என்ன செய்வது?”, என்று நிற்கிறார்கள். ஆனால் இவளோ அவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் பித்துப்பிடித்தவர்கள் ஆனீர்களோ?”, என்கிறாள். (வாமனன் மண் இது என்னும்) - வாமனன் அளந்த மண் அல்லவோ இது என்கிறாள். அவன் திருவடியில் வெளிப்பட்டாதல் ஏற்பட்ட நறுமணம் கொண்டதாக உள்ளது என்கிறாள். கந்தவதி ப்ருதிவீ - பூமியானது மணம் கொண்டதாகும் - என்று அல்லவோ அனைவரும் கூறுவர்? உபநிஷத்தில் - ஸர்வகந்த: - அனைத்து நறுமணங்களும் ப்ரஹ்மமே - என்ற விஷயத்தின் ஸம்பந்தத்தை இவள் அறிந்துள்ளாள். அவன் யாசாம் பெற்று தன்னுடையது என்று ஆக்கிக் கொண்டது அல்லவோ என்கிறாள். த்ரிவிக்ரமனுடையது என்றால் இந்த்ரனுக்கு அளந்து கொடுக்கவேண்டிய நிலை ஏற்படும்; ஆனால் வாமனனுடையது என்னும்போது அவ்விதம் அளிக்காமல் இவளே வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று எண்ணி, “வாமனன் மண்” என்றாள். வாமனனுடையது என்றால் இவளுடையது போன்றதே ஆகிறது. இவ்விதம் உள்ளதன் காரணமாக, “இது அவனுடையது” என்று உரைத்து இவளை மீட்க இயலாது. (இது என்னும்) - “நேரடியாகவே காணும்போது இவ்விதம் அவனை அனுபவிப்பதில் என்ன குறை உள்ளது, என்ன ஐயம் உள்ளது”, என்கிறாள். முன்பு நடந்த பலவும் இப்போது நிகழ்வது போன்று இவளுக்குத் தோன்றுகிறது. ஆயினும் மண் அளந்தவனை இப்போது காண இயலுமோ? அடுத்து விடை அளிக்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

சது: ச்லோகீ

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை மற்றும் ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகள்
அருளிச் செய்த வ்யாக்யானங்கள்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 13)

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-8-17) - விஷ்ணோ ஸ்ரீ: அநபாயிநீ - மஹாலக்ஷ்மி
மஹாவிஷ்ணுவை விட்டு அகலதவள்- என்றுள்ள வாக்கியங்கள் மூலமாகவும் பேதம்
வெளிப்படுகிறது. இவ்விதம் கொள்ளும்போது, அக்ர்ய ப்ரதாந ந்யாயத்தின்படி
(அதாவது முதலில் கூறப்பட்டது போன்று மற்றவையும் இருத்தல் வேண்டும் என்ற
ந்யாயத்தின் படி), மஹாலக்ஷ்மியும் மற்ற பெண்கள் போன்று கர்மவசப்பட்டவள்
ஆகிறாள் என்றாகிவிடுமே என்று கேட்கலாம்; அது அப்படி அல்ல, வசனத்திற்கு
முரண்பாடு ஏற்படும் என்னும்போது, இது போன்ற ந்யாயங்கள் தள்ளப்படுகின்றன.
இவ்விதமாக ஏற்கப்படாத வாதங்களில், கீதை (10-21) - ஆதித்யாநாம் அஹம் -
ஆதித்யர்களில் நான் விஷ்ணு - என்றும், கீதை (10-37) - வ்ருஷ்ணீநாம் வாஸுதேவ:
- யாதவர்களில் நான் வாஸுதேவன் என்றும், கீதை (10-29) - அநந்த: அஸ்மி நாகாநாம்
வைந்தேயச்ச பக்ஷிணாம் - நாகங்களில் நான் ஆதிசேஷன், பறவைகளில் நான் கருடன்
- என்றும் கூறப்பட்ட வாக்கியங்களில் உள்ள அனைவரும் கர்மவசப்பட்டவர்களே
என்ற நிலை ஏற்பட்டு, இதற்கான சமாதானத்தை எவ்விதம் உரைக்க முடியும்?
தனித்தனியாக உரைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது சமாதானம் ஆகாது; ஒரே ஜாதியாக உள்ள
போதிலும், ஒரு சில குறைந்த வேறுபாடுகள் காணப்பட்டாலும், பிரித்து உரைக்க
முடியும் என்பதால் இந்தச் சமாதானம் தள்ளப்படுகிறது. ஆகவே ஈச்வரன் ஈச்வரன்
அல்ல என்றும், கர்மவசப்பட்டவர்கள் அவ்விதம் அல்லர் என்றும் உள்ள நிலைகளில்
மற்ற ப்ரமாணங்களையே நாடவேண்டும். மஹாலக்ஷ்மியானவள், கர்மவசப்பட்டுள்ள
அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவள் என்ற கருத்தும், இங்கு அவள் நான்முகன்
முதலானவர்களை விட உயர்ந்தவள் என்று கூறப்பட்டதால் வெளிப்படுகிறது.
ஈச்வரனுக்கு உள்ள ரூபத்தில் பாதி ரூபமானது மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடிய ரூபம் ஆகும்
என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன; இதன் மூலம் இந்த இருவருக்கும் ஸ்வரூபம் ஒன்று
என்பதும், அல்லது ஸ்வரூபம் ஒரு சில நேரங்களில் ஒன்றாகவும் ஒரு சிலநேரங்களில்
தனித்தனியாக உள்ளதாகவும் உள்ளது என்பதும் உணர்த்தப்படுகிறது

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்